

- Hửm? – Tôi lúng búng trong miệng.

Anh Điền nhìn tôi, thăm dò:

- Trường giúp giùm anh chuyện này nhen?

Tôi nuốt vội mấy cọng mì:

- Có chuyện gì vậy?

Anh Điền móc túi lấy ra một phong thư dúi vào tay tôi:

- Trường đưa cái này cho chị Ngà giùm anh.

Sửng sốt và cảm tức, tôi những muốn xé toạt phong thư ngay tại chỗ hoặc ít ra cũng vứt nó xuống đất trước vẻ mặt hau háu chờ đợi của anh Điền. Nhưng tôi không đủ can đảm. Tôi chỉ cắn chặt môi, mặt xám ngoét.

Anh Điền không thấy được bão táp trong lòng tôi. Anh chỉ thấy tay tôi run lẩy bẩy, bèn trấn an:

- Trường đừng sợ! Ông sẽ không biết đâu.

Mặt tôi vẫn tiếp tục sa sầm. Từ chối sự nhờ vả của anh Điền thì tôi không biết phải mở miệng thế nào. Trước nay anh vẫn tỏ ra quý mến, chiều chuộng tôi. Nhưng nhận lời thì có khác nào tôi tự tay bóp nát trái tim mình.

Thấy tôi cứ ngồi trầm ngâm, anh Điền lộ vẻ sốt ruột:

- Sao, Trường giúp anh chứ?

Tôi gượng gạo:

- Để em xem đã.

- Còn xem tới xem lui gì nữa! - Anh Điền nhăn nhó - Trường cố giúp giùm anh đi. Xong việc, anh em mình lại đi ăn mì.

Sự mua chuộc trắng trợn của anh Điền khiến tôi sôi gan. Tôi đứng phắt dậy:

- Em sẽ đưa thư cho chị Ngà. Nhưng em sẽ không ăn mì của anh nữa đâu.

Buông thông một câu, tôi cầm lá thư quay mình ra khỏi quán, mặc anh Điền lạng người ngơ ngác trông theo.